

Константин Величков

XVII. Как всичко хубаво е...

Как всичко хубаво е окол мен!
Честит да съм, що можех да желая?
Навсъде погледът ми възхитен
се скита от омая на омая;

въздуха пълнят нежни миризми,
в сън сладострастен спи лесът зелени,
в ширът безкрайни морските вълни
блестят в зари, от злато потопени.

Унесена в вълшебно обаяние,
природата във неподвижен е покой,
като че в мълчаливо сърцеазанье

очакова да чуй твореца свой.
Прости! Скръбта не е ли, боже мой,
престъпно, светотатствено роптанье?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6349>]